

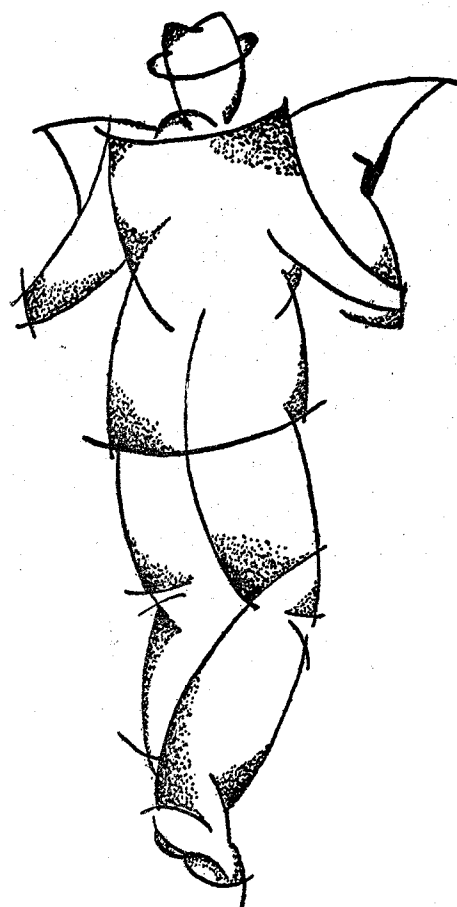
PRECIO: 15 CTS.

la galeria

REVISTA

SEMANAL

sumario

UNS ACORDS DE LA DIPUTACIÓ GIRONINA, per ELIES BACH.—AMNISTIA E INDULTO, por CONRADO SABUGO.—AUTONOMIA, PERÓ COMARCAL, per R. V.—LITERÀRIA: PER UNA MIRADA, per EL FRARE BLAU.—DEL TEMPS, per JAUME TARRADAS.—RAMBLEJANT, per KOLIN.—ACADEMIAS REGIONALES, por CONRADO SABUGO.—ESPECTACLES.—SPORTS.—NOTAS.

ANO II

Núm. 28

FIGUÉRAS

Miércoles

18 Junio 1930

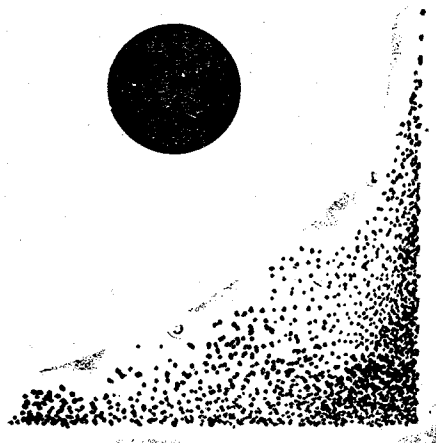
Redacción y Administración
MURALLA, 4

Centro de Venta y Suscripción:
Librería Batllósera, Ingenieros, 3.

IMPRESA

PER TOTA MENA DE TREBALLS DEL RAM

IDEAL

Uns acords de la Diputació gironina

per ELIES BACH

El dia 4 del mes que som, els diputats provincials gironins varen pendre uns acords, que es publicaren i estamparen precedits d'un preàmbul.

El preàmbul és lo més sucós dels acords. Es com un cartipaç d'honradesa i bona voluntat, reconeguent ben clarament, després de tota una llarga oratòria, i a l'entremig d'ella, que ells són diputats "per un nomenament en el qual el sentir i el voler dels ciutadans hi han tingut una part ben mínima, per no dir nul·la".

La seva Comissió Permanent, bé prou "voldria saber interpretar el sentir de la majoria dels ciutadans de les nostres contrades, de llurs seleccions especialment, per tal que, en proposar a la corporació que accepti una comanda tan honrosa com feixuga, no es pogués creure que no ens recordem, els qui avui regim els destins de les Corporacions de la nostra terra, del nostre origen automàtic, ben humil, de la nostra condició d'interinitat".

I reconeixent-se mantes vegades interins; que no són polítics; que són equips semi-voluntaris que tenen una missió ben concreta i delimitada a realitzar, si es limiten, dins la iniciativa presidencial (la de Maluquer), a no ésser res més del que foren en constituir-se: el pont que uneix les dues ribes; en la una hi hem deixat, ara totjust, la Dictadura, la tirania: en l'altra caldrà

trobar-hi la Democràcia, la llibertat; els qui obren les comportes per on les aigües de la democràcia llisquin sense rescloses que les deturin, ni entrebancs que les destorbin. Aquesta és la tasca: fer que un canvi tan sobtat pugui assolir-se sense greu trasbals. I reconeixent tot ço que s'acaba d'apuntar, prenen uns acords de resposta a Maluquer i Viladot, per a constituir l'Organisme regional de Catalunya, previst en el llibre III de l'Estatut Provincial.

I quins acords?! Esperem però de les persones designades com a representants, una ben sàvia prudència en fer-ne ús, sobretot perquè tres dels quatre representants són empordanesos: els Srs. President D. Emili Saguer, D. Carles Jordà i D. Paulí Geli. I ésser empordanés, ells ja ho saben que vol dir ésser franc, lliberal i noble.

Apart que nosaltres creiem que els dirigents han de procurar representar per igual els anhels i interessos de majories i minories; i que també volen com les seleccions les masses numèriques de tots els ciutadans, si és que en tal condició els estimem; apart això que diem i que ens sembla impossible que ho puguin admetre gent de cor lliberal com els esmentats diputats, opinem que és un gros disbarat aquell en que es diu:

"a) Que a la Ponència formada pels Representants de les quatre Diputa-

cions catalanes s'hi ajuntin Representants autoritzats dels partits i forces polítiques organitzades de la nostra terra, a fi que la iniciativa presidencial assoleixi els resultats beneficiosos a que l'alt patriotisme en el qual va inspirar-se la fa mereixedora".

Tant se valdria dir. Com que a Catalunya, les úniques organitzacions que no han patit durant l'imperi de Primo de Rivera foren les catalanistes perquè en principi anaven d'acord i després es blincaven com els joncs (i d'això en tenim proves); com que les forces perilloses són la pagesia i els obrers, i aquests, o bé estan ben desballestats encara, o viuen només que pel fi econòmic, o no s'agrupen; com que les entitats republicanes tampoc van ben organitzades i disciplinades com caldria per la lluita; ara és la nostra i conseguirem una governació per Catalunya feta a mida del gust lliguero i amb aprovació d'una comparsa que no sabrà quin "pito toca". Això podrien haver aprovat, que gairebé és igual, però.

Altrament, és savi consell volguer una milloració de l'ensenyança en tots els graus, intensament i extensiva; però, és un error fonamental conformar-se que tot s'engrani a Barcelona, com se deixa entendre en l'acord. Què saben a Barcelona de la cultura i de la agricultura empordaneses, posem per cas? Quan és que han procurat que prenguessin increment els nostres ports de Roses, San Feliu i Palamós? Quan és que s'han interessat per un carril que anés de Roses cap a Puigcerdà amb lo qual veuríem com Figueres i altres se posen al nivell de Perpinyà?

Ara no fa molt, en constituir-se quan la Dictadura, les Divisions hidrològiques, que féu Barcelona? Doncs procurar que tot anés per ella, deixant que la dita del pantano de Crespia i el Canal de l'Empordà fos dita, res més que dita: "Ja es farà el Canal!".

Això és tot lo que Barcelona ha procurat en bé de les comarques. I encara li volen donar la missió i el monopoli de l'ensenyança que és lo més sagrat que té un poble, car amb ella s'hi pasta l'ànima!

Es que ens hem de tornar esclaus i masells? Que ningú ho veu que la mateixa sardana ens l'han (i no dic el pitjor) adulterada? I la barretina?, i el porró? Temps de la vellúria recordeu la gesta dels remences.

Catalans!! i Empordanesos!!, recor-

ACEITES Y GRASAS MINERALES

-- LUBRIFICANTES --

La Comercial e Industrial

Española S. A.

Especialidades para los Autos y Maquinaria Industrial y Agrícola

Riera Magoria, 159-Barcelona

Agente provincial: J. Ruhi - Subida Catedral, 4

GERONA

dem-nos del día que a Barcelona s'instauri un Organisme Regional. Un General com resa la Història. Aquell jorn haurem trobat marastra, com diuen uns

paperets que hem llegit. Què mai sigui, però. Les comarques hem de volguer una autonomia, però autonomia nostra, de casa, COMARCAL.

No es de suponer tampoco que se intente mantener un criterio de empeño alrededor de unas prerrogativas sancionadas ilegalmente.

Existen razones de Derecho que reclaman la amnistía y el indulto; la prensa de todos los matices y la opinión lo han pedido en masa. Y esto, juntamente con un gobierno que aspira a la normalidad jurídica, ¿a qué se espera entonces?

Pocas veces se ha registrado un movimiento tan regenerador. Parece ser que nace en franca rebeldía colectiva y que palpita en el corazón de todas las clases sociales. En las calles y en las plazas públicas, en los círculos políticos, en los centros culturales, en el taller y en la fábrica y hasta en las intimidades del hogar ha sonado rítmicamente la voz del pueblo que pide perdón. Perdón y Justicia.

La historia de los últimos tiempos ha venido a demostrarnos la esterilidad que ofrecen ciertos procedimientos gubernamentales; pero si a este parasma se unen los intereses de clase, si se consiente que la injusticia perdure y nos obstinamos en ocultarla, no habremos cambiado más que el sistema dejando intacta la esencia de los principios moldecidos.

Cada día, cada hora que esté en la Carcel un hombre que debiera estar en libertad, constituye un pesar agobiador sobre aquellos que tienen en sus manos el poder suficiente para evitarlo.

Amnistía para todos los delitos sociales y políticos, amnistía para los funcionarios públicos que han sido, vilmente perseguidos, e indulto para todos los presos comunes que han sentido sobre sus hombros el peso de una ley tan horrible como ilegal, y ésto será un paso para la normalidad jurídica que debe apuntarse el Gobierno.

Amnistía e Indulto

Fundamento de Derecho

por CONRADO SABUGO

Para rogar a los poderes la amnistía y el indulto, no pienso en otra cosa que no sean verdades jurídicas, ni alegaré más razones que las propias del Derecho.

Yo soy de los que entienden, que sentado el principio de la separación de poderes, y admitido el Derecho Penal como un conjunto de normas pedagógicas, bien distintas a la sanción espitorial que informa el "Código vigente", no debe, no puede tolerarse una invasión de carácter transitorio en la verdad jurídica y permanente de la ley penal.

La amnistía y el indulto, son facultades adjudicadas a un poder, con daño y deshonor de otro, y no se perjudica únicamente el prestigio de la ley, sino que se destruye su eficacia. Pero antes hay que presentar la Ley como verdad jurídica, asistida por todas las condiciones del Derecho Positivo, que es el que ahora nos interesa.

En materia penal y penitenciaria, no deben existir más gracias que las propias del sistema seguido como consecuencia de la actividad pedagógica. ni la facultad de otorgarlas puede hallarse fuera del mismo poder que las realiza; pero dar antes una ley buena, una ley humana que pueda ser adaptada a los principios educativos de un sistema también humanitario y bueno, porque estáis laborando con el hombre y hay que respetar el derecho personal como causa eficiente de la facultad de la vida.

Claro está, en derecho no caben la amnistía y el indulto, y de ellos se ha dicho que vienen a suavizar el rigor de la Ley; pero yo pregunto: —¿Por qué la habéis hecho tan rigurosa? Habrá que pensar en el derecho de castigar y en las evoluciones del Derecho Penal para sorprendernos con unas reglas coercitivas impuestas por el estoicismo de los hombres, y admitidas por el afán de una

sanción atávica en las prácticas de los prostíbulos carcelarios, habrá que reconocer la impiedad de las primeras formas del Derecho antiguo para llegar al valor de las Escuelas modernas y muy especialmente las del "Determinismo y La Defensa Social".

No habléis de gracias y de perdones por que es suponer al hombre en un nivel de indignidad inconcebible mientras existan los conceptos de mérito y recompensa, no mezcléis los Poderes, no confundáis el Derecho como norma con el Derecho como facultad; porque siempre y entonces se verifica la sentencia implacable del que puede más, del que es más fuerte sobre el que es más débil.

Así pueden esperarse las gracias y de hecho se perciben los enojosos procedimientos de implorarlas, así puede el más fuerte comprar los afectos del más débil, mientras se destruyen los principios más sagrados del Derecho.

Yo estoy hablando de una Ley sujeta en el bajo concepto humano, pero rodeada del prestigio de todo lo legal; estoy presentando un derecho legal, positivo, y aun lo encuentro tan distante de la idea de lo justo, que siendo la amnistía y el indulto contradicciones jurídicas, hay que defenderlas porque son gracias, rayos de luz a través de las tinieblas, y prefiero ser un hereje antes de ser un verdugo.

Presentando la Ley que ha regido a España en estos últimos años, hay que suponerla tan distante de lo legal como de lo justo, y no hemos de creer que con una facultad que se atribuye un poder sin fundamento de Derecho se van a ir otorgando perdones y concediendo recompensas entre unos pocos delincuentes, como si del infortunio de las viejas teorías jurídicas se puede crear un patrimonio y transferir un legado que alcance únicamente a las clases de predilección.

Libreria
Batllosera
LLIBRES
LLIBRES
LLIBRES
Enginyers, 3 Figueres

Banca ARNUS

Successora d'Evarist ARNUS ♦ FUNDADA EN 1846

CAPITAL: 10.000.000 de PTES. Completament desemborsat

BARCELONA

CASA CENTRAL: Plaça de Catalunya, 22

CASA MÀTRIU: Passatge del Rellotge

Sucursal de Figueres

Casades de Còdol, 15 (Rambla)

Aquesta Banca realitza tota mena d'operacions de Banca-Borsa-Canvi i la compra-venta al comptat de valors de contractació corrent

CAMBRA CUIRASSADA AMB DEPARTAMENTS DE LLOGUER

Empresa de autos GREGORI

Plaza Pi y Margall, 4 FIGUERAS

LINEA DE OMNIBUS: FIGUERAS-ROSAS-CADAQUES — ROSAS-VILAJUIGA — PORT DE LA SELVA-LLANSA

Servicio de automóviles HISPANO-SUIZA—Omnibus para excursiones—Taxis de alquiler— Venta de Gasolina

TELEFONO n.º 30

Gran STOCK de cubiertas y cámaras de las marcas «DUNLOP» y «BERGOUGNAN» Agente exclusivo en esta plaza para la colocación con prensa de los macizos «BERGOUGNAN».

Plisados, Calados y Bordados

TRABAJOS GARANTIDOS

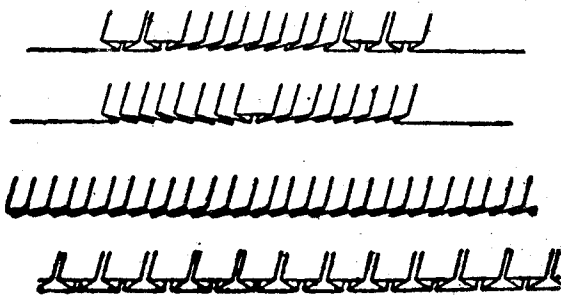
RAPIDEZ Y ESmero EN LOS ENCARGOS

MARIA PALLISERA

Juan Matas, 5

FIGUERAS

LICEO "MONTURIOL"

Calle Pep, 9 y 11 - Tél. 166 FIGUERAS

Centro de enseñanza fundado en 1913.

Los éxitos alcanzados por este Centro son la prueba más elocuente de la índole de la labor pedagógica desarrollada en él durante sus diez y seis años de existencia.

Excelente presentación.—Profesorado competente, titular.—Seriedad máxima.—Disciplina por conocimiento de la naturaleza psíquica del alumno.

Internos, medio pensionistas y externos.

Clases a señoritas en locales aparte.

Autonomia, però comarcal

per R. V.

Les coses per bé que es repeteixin no vol pas dir que es facin velles o enfadeses. D'altra manera parlariem si amb aquesta repetició no esperéssim veure com arreu de les comarques catalanes s'hi aixeca un oratge nou de vehemències i principis de nova orientació política que retorni aquells bons temps pairals en que cada ciutadà era un rei a casa seva.

No volem pas dir que vingui un sentit de realisme en concebre l'estat de les relacions humanes, i menys encara que les comarques catalanes s'hagin de bastir amb una casaca d'emperador. No. A casa nostra, a l'Empordà, ens agrada que cadascú maldi per ell, i que el fruit de l'esforç l'assaboreixi qui l'ha suat.

No vol pas dir que tots plegats els qui malden, no hagin d'ajustar-se comunalment per més bé celebrar l'esforç íntim de cada u; no vol pas dir que tots associats els qui malden no vagin per aconseguir un benefici comú. Tot això no vol pas dir que no s'hagi de fer, en dir que cadascú mereix el dret de regir-se per si mateix, que és això que en diuen l'autonomia.

Així com una vila, —i ho veiem a la nostra terra,—és una ramada de cases redoçades a les quatre galtes d'un campanar; i cada casa és una llar i en cada llar hi ha la direcció i l'imperi d'un cap-pare familiar, i el plan de la disposició domèstica és diferent en cada morada, responguent perxò a un principi general d'utilitat; així doncs estimem nosaltres que ha d'ésser l'autonomia que pot demanar i aconseguir-se per Catalunya.

Calalunya!! —La paraula; la sacra i santa paraula aviat ho és d'invocada i llençada als aires com un dard flamatori que enlluerni les ombres de l'obscuritat política i social. Però, Catalunya a la realitat, on és i com és?

Ara precisament som al nuc de la qüestió. Catalunya geogràficament avança més cap ençà o cap enllà de unes terres; sempre poden quedar clapes de terra catalana que no hàgim besllumat; i llavors, quin mal ens faria el cor de deixar reraçagats a la pols i a la sed del camí per la llibertat, aqueixes clapes que també són nostres. Lingüís-

ticament, Catalunya pot ésser més extensa encara, i podem abastar i més abastar, en l'espai i en el temps, i en les ànimes. I només perxò, considerant de aquests dos sols punts d'obrir a Catalunya, si incorporéssim o abraçéssim gent que no fos nostra, que no fos pairal, no ens en patiria el cor? No sentiríem a l'ànima nostra, franca, noble, lliberal i generosa, una cruent burxada.

Doncs, destriem-nos, si pot ésser una mica millor, i sentem una nova i més potent harmonia. Sinó confonguem-nos tots plegats com homes d'una sola nació que té per volta el cel estelat i per llit el terror sideral.

* * *

Hem dit, destriem-nos. Per això fer hem de tornar cap al començament de les nostres coses, ço que és ben laboriós i ingrat.

Arrepleguem, que els tenim a l'abast de la mà, un grapat qualsevulla de ciutadans, dels qui viuen al costat nostre, a la vila nostre. Ja els tenim. Com parlen? —Empordanès. Aquesta varietat catalana tan típica i tan expressiva, que modula encara com si visquéssim tot just aquells envejables temps del gloriós Pericles. —Com se diuen aquest grapat d'empordanesos? — Ah! caram! Quin contrast i quin exotisme. Vegi's: Alonso Costa, Díaz d'Albert, García de Pou, Vila Moreno, Subias Galter, Carreras Dalfó, Dalfó Auter, Nouvilas Cabanel i Paillissé Escarrá.

—Ara veieu, amb uns quants noms de gent ben empordanesa (hi som al cor de Catalunya) tenim procedències castellanques (Alonso, Díaz, García, Subias, Moreno) i franceses (Dalfó, Auter,

Cabanel, Paillissé). On pararem doncs per aquest camí.

Cada una d'aquestes persones certament que tenen un criteri i una orientació política, doctrinal, ideològica, etc.

Així veiem que és: en trobem de republicans, de monàrquics, lliure pensadors, catòlics, ateus, etc., fins algun que no sigui res (que també pot ésser en aquest ordre de coses, de restar com un sòc).

Cada vegada més la nostra destria se fa improba i relliscanta; més que no de cantar l'oli de l'aigua, feina ben senzilla a fe, comparada amb aquesta altra.

Fet i fet ens trobem que una personalitat racial ben clara i definida no la tenim pas. I què ens en falta força? Podem però convenir tothom en un punt concret.

Que el millor de tot és una bona llibertat individual orientada de com més amunt millor, si no ensopegarem tot seguit amb les petiteses veïnals.

Aquesta llibertat individual no és pas car de procurar-la, pel nostre entendre.

Un sol home, sense cap altre més poderós o semblant, se fa la llei com vol; dos o més d'altres com ell, o contra de ell, se barallen, o es concorden. Ja tenim instaurat el primer principi de dret: respecta que et respectaran; i el segon: dos contra d'un, el guanyen.

Catalunya és un mosaic de moltes comarques. Totes tenen trets diferents, unes d'altres, i diferents necessitats. Donem-los-hi a cada una com individualitats els seus drets econòmics, no els hi imposablem un patronatge des de Barcelona, que és la més concentrada i universal de totes. Considerem tots els habitants del vell Principat, en l'ordre social, com encadellats al gran rosari de l'Humanitat que cada dia tan fluctua. Políticament que s'agermanin com se vulguin unes comarques amb altres, no pas per indicació i per la voluntat

Sastreria SANCHEZ

Horno Bajo, 8

FIGUERAS

Invita a su distinguida clientela y al público en general a examinar las novedades de la temporada.

Modelos exclusivos tanto en las telas como en el corte y confección.

de la més potent que és una urbs. I de parlament, i de diputacions, i de càrrecs i gabelles, cada qual a casa seva sab com li convenen.

Nosaltres trobem que el procediment més senzill i lliberal fou el de les democràcies hel·lenes: concell obert, on tots els ciutadans puguin fer oír la veu i amb les pedres blanques atorgar el seu vot. I no fóra altrament cosa que abans ja la teníem a casa i anava molt bé.

Volguer un parlament a Barcelona,

una governació a Barcelona, una administració a Barcelona: no és volguer l'autonomia de Catalunya, és demanar que traslladin el centralisme de Madrid, exòtic, per tant relativament poc absorbent, a Barcelona, devinguent centralisme afí, adherent i quantitativament xuclador. De cap manera l'hem de volguer una autonomia semblant els diversos catalans, menys encara, els empordanesos, si és que estímem la terra nostra que tan valenta i lliberal s'és mostrat tot hora.

Tanmateix, tot i el seu tarannà esbojerrat, Margarida no podria figurar-se mai, mentalment, un idil·li d'amor amb uns pantalons «oxford».

L'actitut freda i esquerpa del nou dependent, va sobtar-la. Sols una circumstància com la que us explicaré podia fer-los amics.

* * *

Aquell dia va ploure. Al sortir del treball Joan i Margarida varen trobar-se. Al adonar-se'n que la Margarida no portava paraigües:

—Potser viu molt lluny, vostè? — ell va atrevir-se.

—Al carrer Corders, vora la plaça de la Llana— féu ella amb una veu feble i temorena.

—Jo visc a prop. Si m'ho permet l'acompanyaré.

—Per què no?

I l'un al costat de l'altre, varen posar-se a caminar, tot iniciant una conversa banal.

Ella el mirava de cua d'ull, i ara el veia el·legant i simpàtic. I ell anava pensant si era possible que aquella noia de mirada dolça i penetrant i de parlar agradós fos la mateixa que per les seves extravagàncies es feia conèixer de tothom.

Varen despedir-se amb un somriure als llavis, tremolosos i contents d'haver-se fet amics.

Aquella nit Margarida per primera vegada va pensar en un sol home. Era Joan. Se n'havia enamorat. I ara els seus pensaments eren com un món d'il·lusions i d'esperances. Ell no li havia dit mai si era bonica o lletja, ell no portava pantalons «oxford», ni els cabells ridículment rasurats. Era seriós i entenimentat. Anant al costat d'en Joan es podia dir que s'anava al costat d'un home, no d'un maniquí. I aquella petita flama de romanticisme que tenen totes les noies de divuit anys, per més modernes que siguin, anava engrandint-se i prenent proporcions desmesurades.

LITERARIA

Per una mirada

per EL FRARE BLAU

Caminant Rambles amunt, Joan desgranava els seus pensaments. Dèsprés de sis mesos de vaga forçosa, havia trobat treball. El senyor Climent, gerent de la casa on havia d'anar a treballar, va parlar-li en un to optimista, esperançador. Ara ja veia resolts tots els seus problemes. Perquè heu de saber que tenir il·lusions, volar pels núvols amb el pensament, mirar el pervindre indecís, són problemes de ciència inexacta, de difícil encert i solució.

Davant del seu cas particular, el nostre heroi, home habitualment sorrut, trist i malcarat, mig somreia als transeünts.

Les Rambles de Barcelona. Heu's ací un espectacle bellugadiç, rialler i variat. Tots els qui de set a vuit del vespre passaven per aquell troç del Pla de la Boqueria, Joan els coneixia prou bé. Ara era aquella mecanògrafa petiteta i rodona com una baldufa que sempre anava acompanyada d'un xicot alt com un Sant Pau, que porta ulleres de conxa. Veieu, aquell altre que té els cabells desmesuradament llargs, i porta barret negre, d'aquests que fan artista, és un dependent d'un betes i fils del carrer de l'Hospital. I aquella noia alta, espigada, que porta la cara feta un mostruari de pintures, fou en un temps la moderna Mimi d'un amic d'en Joan, poeta i bohemí rodamon. Ara sembla que té rela-

cions amb un vell marquès, xacrós i maltalt, que viu en una de les nostres vies més cèntriques.

* * *

En aquell despatx trist i humit del carrer de Claris, les rialles i les paraules de la mecanògrafa eren com un raig de sol, i un bri de felicitat en la vida monòtona i senzilla de la dependència.

Tothom reia dels seus acudits. Quan parlava l'escoltaven bocabadats. Sols Joan no reia mai i callava sempre.

Es deia Margarida. Tenia els ulls negres i brillants, i un caminar airós de noia matinerera. Era una dona moderna, d'aquestes que porten els cabells a la «garçon», i els llavis pintats; que parlen i riuen molt, i miren a tothom atrevidament. Tenia un exèrcit de pretendents. El fill d'un marquès, el nebot d'un notari, el net d'un fabricant, i l'adroguer gras i fresc de la cantonada. Aquella noia escoltava les paraules de tots, però no en creia cap. Seriosa, mai; sempre responia amb rialles. Eren unes rialles clares i sonores, de noia aixerida.

Consultori Mèdic-Quirúrgic JUBERT

MALALTIES DE LES CRIATURES - - - MALALTIES DE LA PELL
CIRURGIA INFANTIL - - CIRURGIA DELS OSSOS - - DIAGNÓSTICS

Traslladat: Plaça Constitució, 7, pral.

G I R O N A

—Ja ho saps que la Merceria
MONELL ven més barato que
tothom?

Garage Citroen = Calle 28 de Mayo, 17-Travesía carretera Madrid a Francia-Distancia 50 m.

Taller de reparaciones garantizadas a precios módicos (Garage)
(Tél. 15) Stock Citroen y Agencia de Autos Taxis de Alquiler

A l'endemà i als dies següents, la dependència va notar un gran canvi en la mecanògrafa. No reia tant i no portava els llavis pintats. Aquella noia a l'escalf de l'amor s'havia humanitzat. Les seves nombroses amistats no sabien a què atribuir-ho. Va defugir la presència dels pretendents, i ara moltes nits sortia acompanyada d'en Joan. Parlaven. Ell sempre, atent, oportú, sense deixar la seva actitud seriosa. Ella, esguardant-lo amb els ulls encesos i brillants, de dona enamorada.

Joan ho comprenia? A ell el cor li deia que aquella dona no li era indiferent, però no creia ésser correspost. Humil i digne, aquell xicot de tantes qualitats, es veia petit i insignificant.

* * *

Aquella tarda passada a l'Olimpo fou per en Joan un sofriment. Hi feien ball, i a dir veritat, la Margarida era una de les noies que tenien més pretendents. Sols va poder ballar-hi amb ella una vegada. I el pobre xicot, que sense adonar-se'n havia caigut de ple en el parany preparat per l'Amor, veia com entrellaçada ara amb l'un, ara amb l'altre, vermellota i els ulls vius, somreia als seus balladors. En aquells moments pel seu magí li passava l'idea de què aquella noia no era feta per ell. Ell era massa tímid i massa covard.

Però poc després trobant se al costat d'ella, i al escoltar el so de la seva veu, i al sentir damunt seu tota la dolçor d'aquella mirada, va oblidar-se ben aviat de les seves anteriors reflexions. Si, si, ella el distingia com a cap altre. Els amors més sublimes són silenciosos, i en els ulls d'aquella dona en Joan hi llegia

porugament, els sentiments més íntims del seu cor.

* * *

Varen sortir de bon matí quan la gent encara dorm, i el Sol surt vermell i magnífic. Eren tots els del despatx. El senyor Climent dirigia l'expedició. Visitaran Santa Cristina, Lloret de Mar i Tossa. Les noies reien enjogassades, i els joves corrien baladrers i xerrairots.

—I vostès, què fan aquí parats? — deia el gerent, dirigint-se a en Joan i la Margarida, que semblaven abstrats en les seves cavilacions.

—Ara venim, ara. Estàvem mirant el paisatge. Això és magnífic!

—Sí, sí, ja ho veig, ja. Vostès estaven mirant el paisatge. Ella va ruboritzar-se, i ell va pendre aquell aire d'home seriós. Es miraren i somriueren.

Havien arribat a lloc, i lluny del grup Joan i Margarida parlaven de coses banals. (?)

En tot el dia no es varen separar, i ara asseguts damunt d'un turó pedregós i calb, miraven la posta de sol, silenciosos.

Ella, seguint un moviment instintiu va acotar el cap en l'espatlla d'ell. Agafats de les mans, les galtes enceses, el cor tremolant. S'havien comprès.

—M'estimes, oi que si que m'estimes Margarida?

Ella no va respondre, però per aquella mirada dels seus ulls encesos i brillants, per aquell bes prometedor de benhaurances, Joan va dedicar-li des d'aquell moment tota la seva joventut, totes les seves il·lusions, i fins tota la seva vida.

Del Temps

per JAUME TARRADAS

I.

Rialles,
sol de maig!
Ploralles
a bell raig.

A penllà de l'horta s'ou
la rialla infantívola;
el cirerer de bell-nou
és un troç de la florida
d'aquests infants tan bells;
(de la fruita regalimen
arrecades i cistells).
Ai déu, quanta florida!
Rialles,
sol de maig!
Ploralles
a bell raig!

II.

Qui porta el plò i la rialla?
Maig, maig... cançó que adeleral
—Mossa d'hostal, trapaceral
—si ho faig o no ho faig—i calla.
Rialla!
a ses galtes s'hi teixia,
i un bes que tot ho adalera
en vol gustar la cirera.
—Ho faig? si, si, talment sial!
Maig,

un raig,
de poesial.

III.

En el cel la tempesta oscil·lava.
Dalt la carena,
un clà.
El cirerer de fruita galana
ofrena
al rabadà.
Un amor, un plor i una rialla!
Roja cirera
ets petonera,

El Vino de Quina Portolá es el mejor aperitivo

De venta en todas partes

llavi vermell
Un núvol rossa,
ja ve la mozza,
amb el cistell

Rabadà d'un bot salta la tanca,
i a l'enllà es perd una besada.

Roja cirera
ets petonera'
llavi vermell

IV.

Pel camí que mena a l'hort
he vist la pomera vella,
en cada branca una estrella,
i la cançó matinal.

La cançó d'or que en teixia
La noia del caminal.

—Sí, dona, sí; ves a la Merceria
MONELL i ho trobaràs.

Ramblejant

per KOLIN

Oh! els somnis de l'amor i de la glòria!

Quina de vosaltres no ha vist repetida mil vegades la imatge del Príncep somniat? Vosaltres, quantes voltes l'heu enyorat? Maria, Elvira, Assumpció, Rosita.

El Príncep que imagineu no porta el cavall blanc de l'apòstol heroi Santiago; el que vosaltres veieu porta el volant d'un 40 H. P., amb els ulls rasgats com un maraja indú, de cabell negre i brillant, un mirall de cara el Sol.

Veritat o no, que la conversa era aquesta?

Com que en coses destimar hom ho sap tot, sé que una Mercè de quinze abrils complets, fa vint anys està perdudament enamorada d'un Lluís. Mes ail, la vida! "un dia de dolor transida, verà afligida que el no la quiere, i despechada se vengará; vaya si se vengará; vaya, vaya..."

Sabeu en que pensen Rambla amunt i Rambla avall la Chantier, la Palinos, la Ventura i la Gironell? Molt senzill, amb el nou model de carrer i de tarda exhibit als figurins de can Batllosera. Bé, però el moment més culminant és el d'escollir el jove que faci joc amb els dits models.

Un Don Juan imitació, que per la conquesta de D.ª Inès empra el trucus del difunt, es declara així:

"Tengo un secreto aquí escondido (senyala la solapa esquerra); escúchale más cerca... así... al oído..." Després hi engalta a mitja veu allò de: "De mi me olvidé yo, si te olvidaré". Ella era malfiada però, hi comprovà que aquell glatir era el tic-tac d'un "longines".

No, Maria? Veritat, G...?

Elvira, jo sé que un jorn tindrà el que vols: ésser "La dueña del mundo". I ara pregunto jo: qui serà "el dueño" de les claus en aquest "mundo" o bagul, diga-li com vulguis?

Tens la paraula.

Voleu passar un vetlla divertida? Associeu-vos al "Club Asiduos Radio OYENTES" de la Rambla. El Presupost és ben barato. Pagar deu de cadira a en Badó, i ja podeu anar copsant l'onda. I si voleu que surti més econòmic encara, aneu-hi més aviat a pendre asiento de Paradís; ail volia dir de pedrfs.

Durant aquests dies de festa han vingut tres badalonines estupendes. Ens han deleitat la vista i... prou. El President de la Penya Ben Plantats, en F. Oliveras, dient el nom d'ell sol, ja se sap el del següent, no les ha deixades de petja. Una d'elles va entregar un "sobre" a un de la Penya, i el cas és que les anà a acompanyar fins a Badalona.

Se'ns ocorre un remei per en Vehf que està anagat des de que és fora aquella Venus (amb braços) de "Barsalona". Li aconsellem que vagi a tirar pedretes a la Muga...

Remei un consell, que és cosa que es dona de franc: no hi ha res a fer; és com volguer fer anar enrera un riu. El passat, passat. Cregui'm canti amb mi:

"Le amé el año pasado, y ya hace un siglo o dos que le olvidé".

A la Sala Edison, prenguí seient al costat d'una cinètica que portava un "vano" molt bonic. Sembla va el de Lady Windermereii. Aquest "vano" té el do de fer un aire molt lleuger, siguent suament mogut per les blanques mans de la mestresa. El seu pujar i baixar me féu pensar amb un "te quiero" que encara sento al cor.

Les coses de ventall, ja se sap però, es venten.

—Vols comprar-te un vestit, dius?

Després ves a can MONELL
que et vendran el adornos.

Estima'm més — li diu ella. Ell li contesta: —No veus que és impossible! (Això ocorria a les cadires de la Rambla)

Dos amiguetes van amunt i avall. Una diu: però és veritat que tot ha acabat entre vosaltres? L'altra respon afirmativament trista: Fes-ne cas dels homes! T'estimen el primer mes, el següent ja són un troç de gel.

Quina llàstima!, pobre amic Conillera!—S'ha quedat sense "conilla", i per manca de "pastura". I doncs, no t'encaparris, lo minyó. Un dia o altre en tindrà d'herba tendra!

Cinteta, Jacinta, la del amor voladiç. Pensa també una miqueta amb aquell primer que del cor s'escanyollí, i per tu precisament.

No hi ha res tan bell i tan poètic com les migdiades primaverals sota d'una pineda! Les cadernereres hi esgranen degotalls de perles; els papellons, grocs, vermells i rosats, hi voleien; les mosques, a penes si butzinen; els xaragalls, canten

amb llurs ondes cristallines; els pardals hi pidolen amb son alegre xerroteig; i fins les merles hi xiulen tonedetes d'universal melodia.

Què bé s'hi està a l'ombra de la pineda, les tardes de primavera!

Un xicot i una xicoteta que s'estimen de bo bo, s'hi volien fer l'amor com els rossinyols a les branques quan surt el clar de lluna; com les rates pels pallers on no es mena fressa.

I la parella amorosa, dolça i somniadora, s'hi regalava sota l'ombra dels pins i a l'oratge del ventitjol mansoi. I es treia el jovincell la xafagor del damunt, treient-se l'americana; però ai las!, ensems li voleiaren uns paperets que massa estimava i que duia a l'infern i que no ha pas trobat. Si nosaltres mai sabem on són, li direm.

Què bé que s'hi estava a l'ombra dels pins! Què bé que s'hi somnia, si no fos pels paperets que hi voleien!

Si no són ni el Nandu, ni en Pepe, ni el Pepito, qui són els afortunats de les teves ninetes?

Li cantava (fins els grills canten) un jovincell a una moceta, tota bufona, tota rodona:

"Pronto te vas a convencer

que el orgullo es un pesar;

pronto tú vas a saber

que con él no se puede amar".

No sabem si festejen o han renyit.

La diada de Sant Antoni, ball al carrer d'aquest nom a la "Antigua Usanza" (o sigui amb organillo). Estava gonflat de damiselles, galans, nens i nenes. Cerco quelcom sensacional. Ja està: la Sanjaume i la Vilá que anaven acompanyades per dos de la Penya Benplantats. Es veu que aquesta Penya s'han proposat acaparar el sexe fluix de Figueres.

Carrer de La Junquera. — Casa Cals. — Volten dos canaris que no sabem fixament quina en porten de cap; ni si és que volen la permanent feta per la Remei i la Teresita, o bé la permanència eterna. Són altres dos de la Penya Benplantats.

Ha arribat en Quera de Saragoça (soltero i sin compromiso), però porta un plan que no els agradarà gaire a les qui suspiren per ell. Diu que el temps que passarà a qui vol fer vida de frare.

Una moreneta que s'ha tornat rosca com l'or, es veu que talla els raigs de sol amb estisores i se'ls posa als cabells. Bon sistema Juanita M...

En G. té novia; és de Barça, i les d'allà dalt són mott exigentes, segons diuen. S'ha compromès de no anar al ball, no flirtejar, ni mirar cap més damisella que tingui menys de 40 anys. Escolti, senyoreta, si vol li deixarem una vitrina!

SURTIDOR de BETZINA n.º 2521

El més ben situat de la Comarca

Servei Permanent,

Petrolí, oli, grasses i valvolines

Placeta, 1 — — — Telèfon: 3

FIGUERES

Academias Regionales

por CONRADO SABUGO

«El Presidente de la Diputación barcelonesa se ha dirigido en catalán al Alcalde de Málaga, y éste contesta en «caló».

(De la prensa diaria).

Es intolerable que no logremos entendernos en España. Lo siento, mucho más que por mi, por los artistas del "Cine Sonoro", pues si ahora tenemos dificultades porque no entendemos las frases más subidas de color que usan en el galanteo las "yanquis" y los franceses nos vamos a ver negros el día que se inauguren los nuevos idiomas peninsulares.

Yo estoy apuradísimo porque ahora se me ha ocurrido festejar con una pandilla de muchachas a cual más elegantes y resaladas; pero las ha dado por meterse conmigo de una manera que no es posible contestarlas. Verán ustedes:

Yo se decir en gallego: "Querate moito riquiña", y ensayo también en catalán frases largas y oraciones compuestas como por ejemplo: "Que és maca aquesta noia", "bona nit" y otras... parlo igualmente en valenciano: "ché, escolte"... Pero es el caso más grande y el apuro más formidable cuando me requiebra una morena de la comparsa que es pícara como ella sola y

que me larga cada filipica que me quedo patitieso: "Chachillme, Regitr, kj k...", y que no la entiendo ni una sola palabra.

¿Díganme ustedes, señores académicos regionales, como me arreglo con esta damisela, que según noticias es de Bilbao y habla el vascuence a las mil maravillas?

Pues es el caso morrocotudo éso de pensar en el día próximo en que se suelten los de las tres provincias de D. Carlos con notas oficiosas en el multienredado idioma. Podrán hablar impunemente, lo mismo que insultarnos idientemente. Por éso, yo que soy uno de los primeros en sufrir éstos, propongo un armisticio entre la metrópoli y sus respectivas colonias. Debe haber libertad de pensamiento y cada cual puede comenzar con sus trucos y camelos locales. Así por ejemplo: la Sra. Filia de mi pueblo tiene derecho a decir chufer en lugar de "Chauffeur, trujo por trajera y pisebre en lugar de pesebre. Y yo que no se el Vascuence le diré a la damita en cuestión: "Es Vd. una Gilis y una cañf y apoquina la pastisoba o te endiño un jabequé en la yesó y aplastando la mui...".

Con ésto ya verá el Sr. Alcalde de Málaga que soy de la misma opinión que S.

Señorfa por si se les ocurre enviarme alguna misiva escrita en algún dialecto raro que yo no entienda. Claro está que si la respetabilísima Corporación de Málaga se le ocurriese tomar un acuerdo prohibiendo poner en castellano las etiquetas de las botellas de vino y ordenase ponerlas en "Caló" ni rita tomaría una copa de ese "blanco paja" que tan ligeramente se sube a las cascos, o lo que es lo mismo en nuestro idioma "privá peños caró" que diríamos esa respetable corporación y yo.

La solución también se la propongo yo al Sr. Presidente de la Diputación de Barcelona y es la siguiente: En vista de que se reciben con alguna frecuencia misivas, pasaportes y notas oficiosas en el antiquísimo idioma conocido en el mundo maleante por "El Calo" se abre un concurso entre ex-presidarios, carteras y gitanos para cubrir una plaza de intérprete con cargo a la Sección del personal de la Excma. Diputación de Barcelona.

Nos interesaría esta decisión para abrir una Academia preparatoria en cuyo cuadro de profesores reservaríamos una plaza al Ilustrísimo Sr. Alcalde de Málaga.

El caso es urgente si se tiene en cuenta juntamente con las necesidades del caso las justas aspiraciones de algunos parroquianos asíduos de La Criolla, sita en el barrio chino de Barcelona.

—Ja t'han enredat. Si compressis a la Merceria MONELL no et passaria

Banco de Crédito Ampurdanés, S.A.

Corresponsal de los Sres. Soler y Torras Hnos.

Efectúa todas las operaciones que integran la BANCA - BOLSA y CAMBIO

Fàbrica d'articles de
Lampisteria i Llauneria

Silveri Navarra

ESPECIALITAT AMB TOTA CLASSE
DE LLUMS PER A GAS ACETILENO

Venta al major i detall ♦ Sucursal a Llànsa

Perelada, 7

FIGUERES

La Ferreteria ANDREU SUÑER
Placeta, 5 i Girona 25, li ofereix

LAVABOS
calitat extranjera, a

85 Pessetes

Grans existències d'Articles Sanitaris a preus sense competència.—Concessionari del «Consortio del Plomo en España».

ESPORTS

Els partits amb el Gracia S. C. de Barcelona proporcionen dues tardes de bon fút-bol. - NOTES

Glosari d'esports

L'equip del «Gracia» ja ens era simpàtic abans de veure'l actuar. Sabiem que era compost d'elements tot joves; que era el club predestinat a fornir jugadors a tots els altres clubs catalans i això ens el feia simpàtic. Després d'haver-lo vist jugar encara ens en serà més. (I això que una gesta intemperant de darrera hora va estar a frec de tirar-ho tot en orri). Però comprem que els nervis feien de les seves i el desig de sortir vencedors eren tant grans, que venia molt costa amunt veure esfumar una victòria quan s'han fet tots els possibles per a retenir-la. Es per això que disculpem l'exabrupte del porter gracienc en voler intentar retirar-se del camp, per a no estar conforme amb un fall arbitral.

I fou llàstima, perquè des de llavors el partit quedà materialment acabat, ja que des d'aquell moment ni uns ni altres feren res de bó. I això que podem dir que el segon partit amb el Gràcia fou una brillantíssima actuació de dos equips joves no exenta de bona tècnica. Fornien una partida d'aquelles que esdevenen esgotadores, i clar!, en promoure's el conflicte, uns i altres es refredaren i ja no poderen agafar el tren novament. Però, vaja! Com que no mancaven més que vint minuts... de mal al menys.

El públic variat que acudeix al camp unionista fou el responsable de l'aldarull.

Ja és sabut d'un temps molt llunyà, que a manca de públic contrari, l'Unió té tota la part de soldats d'altres regions o pobles que difícilment es decanten pels nostres colors i aprofiten totes les ocasions per anar a favor dels forasters. Si a això hi ajuntem els elements de l'equip foraster, que perdé el primer partit amb el reserva, i que tots a l'únissó es declararen contraris als

unionistes, tindrem que hi havia un sector del públic foraster que desitjava la derrota de nostres representants. I aquest públic fou el qui cridava contra l'àrbitre, dient que el segon gol unionista no era gol. I clar els jugadors graciencs, ignorants que els que ho reclamaven eren contraris als figuerencs, creien de bona fe que el gol no havia entrat i d'aquí el seu intent de retirar-se. Sortosament, però, imperà el bon sentit, i no passà més que un simulacre de retirada.

El reserva, es presentà al camp amb tots els pronòstics en contra, a jugar contra els líders de la copa Primavera, degut a les seves pobríssimes actuacions. Malgrat això, sapigué vencer netament a l'Armentera per 3 gols a 1. Després de veure llur actuació, comprem perquè en els partits de fora fan un trist paper. Els falta moral i direcció. No hi ha entre ells cap home que s'imposi. Hi falta un Basil d'aquell temps que els animi a no defallèixer.

El nostre entendre el Reserva figurenc haurien de formar-lo entre els jugadors següents:

Borràs.
Clarà, (Jordi), Salleras.
Deusedas I, Carreras, Patricio II, (Sancho).
Patricio I, Baró, Deusedas II, Palomer, Prats II, Lastra II i Armangué.

ELS PARTITS AMB EL GRACIA

El primer, malgrat d'ésser aferrisada-

què el nostres tingueren un mal dia. El Gràcia va impossar el seu joc en excés ràpid. En Bosch començà a trontollar, el seguiren Madern i Medina. Després Faló i Quico, i no hi hagué conjunt en tot el partit. Però, la maravillosa tasca de Carbonell (el millor home damunt el terreny) i la de Gutiérrez també excel·lent, evità que l'Unió encaixés un resultat catastròfic.

No és que el Gràcia dominés molt i molt, però les seves escapades foren sempre perilloses en extrem, en tant que les dels nostres eren gairebé sempre inofensives.

1 a 1 sigué el resultat del partit, i els gols varen marcar-los, Felip el de l'Unió (per cert d'un xut rapidíssim i valent) i per Cortes el del Gràcia.

Arbitrà irregularment Medina.

Aquell penalty amb que castigà al Gràcia...

Sortosament imperà el bon sentit i fou llençat a fora.

El segon partit com ja havem dit abans, fou un senyor partit. Ens recordà el segon amb el Barcelona. Quina manera de jugar la tripleta del mig. Medina, Bosch i Madern, foren els herois com ja feia dies que no ho eren, ja que a ia bona actuació de dos s'hi ajuntava la grisa del tercer. Però en aquest partit els tres jugaren com saben, i tota l'escomesa graciencs s'hi va estabellar. I arribà el que havia d'arribar. Després d'un domini persistent de l'Unió, en Vernet va enjegar un centre que va tocar al pal, el porter no pogué blocar

CLINICA DENTAL

Ll. Coll de Cendra
Odontòleg

Casades de Còdol, 5 pral.

FIGUERAS

ment jugat, no va entusiasmar-nos, però amb tranquil·litat i en Mas va fusellar imparablement. A la segona, el domini fou més compartit i es marcà un gol per banda. El del Gràcia d'impecable factura i el de l'Unió en un bat i bull que rematà en Claudió.

En aquest partit, després dels tres mitjos i a igual altura en Brú, que féu unes parades miraculoses.

Del Gràcia lo millor Florenza, el porter. Feia molt temps que a Figueres no havíem vist un porter d'aital categoria. Amb això queda fet el seu millor elogi.

Després el defensa esquerra, el mig esquerra, Cortes, i l'extrem esquerra.

L'equip unionista el formaren:

Gutiérrez-Carbonell, Prats-Medina, Bosch, Madern-Faló, Mas, Felip, Vernet i Quico, el primer dia; i Brú-Carbonell, Prats-Medina, Bosch, Madern-Faló, Mas, Felip, Pinadell i Vernet, el segon.

El reserva el formaven:

Borràs-Clarà, Salleras-Patricio II, Carreras I, Sancho-Carreras (Joan), Baró, Palomer, Deusedas II i Patricio I.

Els millors, Baró, Patricio I, Salleras, Palomer i Sancho.

El diumenge, 8, a Llagostera, el reserva de la Unió Sportiva es batut per l'equip d'aquella població, pel resultat de 5 gols a 1.

La Peña Sport assoleix dugues victòries consecutives en aquests dies de Pasqua. L'una damunt un equip bastant fluix i en baixa forma de la Peña Erato per l'«score» de 5 a 0. I l'altre, en el terreny del C. D. Roses per resultat de 3 a 1.

A CASTELLFULLIT

Comerç F. C., 3.—C. S. Castellfullit, 0
Aquest fou el resultat que obtingué el cercle figuerenc Comerç F. C., en el partit celebrat amb motiu de la festa de la Germandat d'aquella localitat.

Els figuerencs sortiren guanyadors pel resultat al començament apuntat, tot i tinguent de jugar a la primera part amb 10 elements, i a la segona, amb 9, ja que a la mitja part, en Soms I, resentint-se de la lesió que l'ha tingut apartat algun temps dels nostres camps, es veié obligat a retirar-se. Però l'entusiasme inigualable posat en la lluita pels equips figuerencs, fou premiat amb una neta victòria.

Composaven el quadre guanyador: Borràs-Patricio I, Puig-Balansà, Pastor,

Soms II-Duran, Rubio, Trias i Soms II (a la primera part).

Amb aquest encontre s'acomiadà del Comerç F. C., el seu mig-centre Pastor, qui havent complit el servei militar, ha marxat Murcia per a reunir-se altra volta amb els seus familiars. Bona sort li desitgem.

EL PASSAT DIUMENGE

L'Unió Sportiva venç a un combinat del «C. D. Júpiter», per 5 goals a 3, en el camp local; i el reserva, també en el camp local guanya per la mínima diferència de 2 a 1 al Comerç F. C.

ELS PROPERS PARTITS AMB EL CARTAGENA F. C. ELS DIES 19 I 22 I L'APOLO DE BADALONA EL 24

Es grandiosa l'espectació que ha desvetllat arreu de l'Empordà l'anunci dels partits que jugarà el Cartagena F. C. els dies 19 i 22 del corrent, contra l'Unió Sportiva local, donada la reconeguda vàlua dels onze contendents siguent crescutíssim ja el nombre d'entrades demanades.

No duptem seran aquests partits dels més memorables que s'hauran vist a Figueres, doncs a la millor tècnica que puguin tenir els de Cartagena, oposaran els entusiastes minyons de l'onze Campió de Catalunya amateur el seu coratge i no escassos coneixements en el joc, amb la aventatge de jugar en son terreny.

Es d'esperar sabrà correspondre l'afició figuerenca i empordanesa als esforços i sacrificis que en pro del fút-bol ve realitzant la veterana entitat local.

La composició dels equips és anunciada així:

Cartagena F. C.: Jesús-Vaso, Pepele-Paz, Palahí Mondragón-Blasco, Reines, Noi, Roig i Angelillo.

U. S. Figueres: Brú-Prats, Carbonell-Medina, Bosch, Madern-Jordà I, Mas, Felip, Vernet i Jordà II, figurant com a suplents, Palomer, Gutiérrez i Pinadell.

S'anuncia també pel dia 24, festivitat de Sant Joan, un altre interessantíssim partit entre «Apolo F. C.» de Badalona i l'onze figuerenc, partit dedicat en homenatge-benefici pro-presos polítics i socials, siguent lògic suposar es veurà concorregut el terreny de l'Unió com mereix l'humanitari fi a que es dedica el partit que ens ve ocupant.

Tenim molt bones referències del «Apolo F. C.». A més del bon recort que regna encara entre nosaltres amb motiu dels partits que ja va jugar amb l'Unió la temporada darrera, figura l'alicent d'ésser guanyadors del «Safa» de Blanes (reforçat) per 2 a 1, conquerint una copa; del «Palamós» per 3 a 0, i haver empatat a 3 gols amb el «Girona»; jugant tots aquests partits en camp foraster i en l'actual temporada.

Augurem uns bons èxits per nostra Unió Sportiva Figueres.

REMITIT

Sr. Director de LA GALERIA.

Ciutat.

Distingit senyor: Amb data d'avui, hem enviat al periòdic local «Empordà Federal» la lletra que a continuació transcrivim, pregant a vostè tingui a bé publicar-la en el periòdic de la seva digna direcció, per lo que li en donem mercès a l'avança.

Sr. Director de «Empordà Federal».

Ciutat.

Creient a l'orifloma del nom del vostre setmanal, volem esperar que publicareu la nostra protesta noble, pel sistema emprat en parlar de persones i afers, que ben mirat us són aliens i fora l'abast de vostra comprensió cordial.

No és pas d'ara; des dels primers nombres de vostra sortida que veniu ferint sense motiu ni fonament raonable, aquest nucli de ciutadans que tenen posades la seva persona i condicions,—sense modèsties—al servei de la ciutat, de tots llurs veïns i dels forasters que a ella vinguin buscant-hi eixopluc. Si per ventura volieu veure'ns al servei d'una determinada política, aneu errats. Els Funcionaris municipals, en sa majoria, en exercici del càrrec, no som, no volem ni devem ésser altra cosa que funcionaris al servei de la població i a les ordres de les lleis que manen l'atenció i serviment del públic. Pas res més. Com a ciutadans lliures, fora de la funció, pensèem, sentim i ens inclinèem lliurement i on volem, sense haver de fer cas de patronatges que repugnen a tota consciència democràtica i honrada.

Perxò, doncs, no és d'estranyar que tinguem un afecte profund i gran reverència pel nostre cap i bon company, que és el Secretari, Don Onofre Santaló Nualart, advocat, que des de son lloc ens ha inculcat aquest principi capdal i el sentiment de la responsabilitat, compenetrant-nos dels nostres veritables deures.

I sentint aquesta reverència i afecte, és ben natural que dels nostres cors agraits en surti en el moment de l'aconteixement capdal per la vida d'un home, que és crear una llar, una insignificant mostra de la nostra devoció procurant fer-li un present, que bo i sabent-lo modest, s'acosti tant com pugui a aquesta devoció que per ell sentim.

I «no pidolem res» a ningú, que tot fou ben espontani i sortit lliurement de nosaltres; i si alguna cosa ens sap greu, és no haver pogut ésser més galans encara.

Així esperem que aquest setmanal que es diu Empordà i de pas Federal, complirà més amb el lema de nostra terra.

Vos saluden: L. Santa Maria, S. Paltré, E. Pallisera, José Cifuentes, Arturo Lloret, E. Bassagañas, Isidoro Gallego, Luís Fages, José Bach, Juan Albert, Luís Sa-guer Reig.

Figueres, a 12 de Juny de 1930.

Banco de Figueras

de L. VERGÉS VILANOVA

CAMBIOS DE MONEDAS — VALORES — SUSCRIPCIÓN A EMPRÉSTITOS —
CUPONES — GIROS — IMPOSICIONES Y DEMÁS OPERACIONES DE BANCA

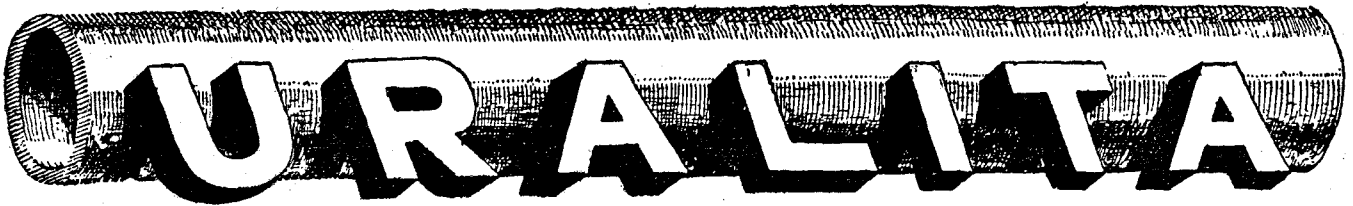
Casa de Confianza, Economía y Reserva

LUBRIFICANTES

“SILKOIL”

LOS MEJORES

La millor tuberia a pressió

AGÈNCIA I DIPÓSIT
PER ALT EMPORDÀ

SALVI FÁBREGA
LASAUCA, NUM. 20 00 FIGUERES

NOTAS

PARA muy en breve está fijada la boda de nuestro particular amigo don Joaquín Cusí con una distinguida señorita tarraconense.

Enhorabuena.

MAÑANA se celebrará con el ritual de tradición la fiesta del Corpus, que da a la ciudad una jornada dorada.

—Saps que la Maria s'ha casat?
—No m'extranya. Per què?
—Comprava a la Merceria

MONELL

LOS próximos sábado y domingo vienen a nuestra ciudad la Lliga Sardanista de Catalunya para celebrar su primera asamblea. En la noche del sábado habrá serenata a cargo del coro de La Erato, luego asamblea general ordinaria de la Lliga en Atenea y vino de honor en la misma Atenea a los delegados de las entidades sardanistas adheridas a la Lliga.

La mañana del domingo, homenaje al popular Pep Ventura; acto público de elogio y enaltecimiento de la sardana en el teatro El Jardín donde se desarrollarán elocuentes oratorias de famosos oradores.

La Erato le brinda a la Lliga un vermouth de honor, y el Excmo. Ayuntamiento muy hidalgo, les ofrece un opíparo ágape de confraternidad a todos.

Durante la tarde tendremos baile de sardanas en el Parque-Bosque, amenizadas por las orquestas Els Rossinyols de Castelló y Nova Harmonia de La Bisbal, una de las cuales sustituye a la Antiga Pep de nuestra ciudad, que no tocará, la cual es lamentable por no figurar en el programa ninguna orquesta figuerense, tratándose de una cosa tan nuestra como son la sardana i el gran Pep Ventura.

SE ha celebrado ayer sesión municipal plenaria interesante que merece comentarse, pero el espacio nos cohibe el empeño por de momento.

—Quin perfum més fi. Ja sé d'on és de can MONELL
ficació.

TERMINADOS los exámenes en nuestro Instituto de 2.ª Enseñanza, han salido para sus respectivas patrias chicas, don Eugenio Gayte (a Palencia), don José María Nogués, (a Tarragona) y don José Botella (a Valencia).

Les deseamos placentero reposo veraniego, en tanto que les decimos, hasta la vuelta.

RELOJERÍA Y FINA MECÁNICA

Bernardo Abenza

(Sucesor de Jerónimo Batlle)

Reparación de Relojes y aparatos de alta precisión.—Taxímetros.—Contadores kilométricos.—Voltímetros.—Gramófonos. Todas las reparaciones son garantizadas

Rutlla, 27

FIGUERAS

DE don Tomás Homar Moreno, hasta el presente censor-jefe de nuestra prensa y sub-jefe de la Inspección de Vigilancia de Figueras, hemos recibido un atentísimo B. L. M., que agradecemos, por el que nos participa haberse posesionado de la Jefatura de dicha Inspección.

Propietaris i Mestres d'obres

Exigiu als magatzems i al vostre guixaire el legítim i acreditat guix de Mayà, en sacs precintats, de l'antiga guixera d'En Sans, de J. Batlle, que és el millor i el més consistent que hi ha.

TUVIMOS el sábado, día 7, una dolorosa sorpresa, con el conocimiento de la pérdida de don Antonio Viñas Casas.

Hombre dotado de un corazón magnífico; de buen temple y gran humor, su carácter había hecho de su establecimiento, la casa de todos.

No podíamos suponer que la fatalidad le guardara a un hombre tan bueno, una muerte catastrófica, horrorosa, triste.

Descanse en paz, el venerable ciudadano y amigo; ejemplo de bondades y padre inimitable, modelo de hogar empurdanés.

A su familia, particularmente a sus hijos Tomás y Ramón, nos asociamos cordialmente en duelo.

ESTAMOS de mejoras; de consiguiente de enhorabuena. Tenemos noticia que por los técnicos y capataz de la brigada municipal, se han realizado estudios en las calles Prat de la Riba (Ancha) y Muralla, con objeto de proceder inmediatamente a su asfaltado o adoquinado.

Es la decisión de un acierto, indiscutible, pues dichas calles son, resuelto el piso de las grandes vías, de las más transitadas que tiene la ciudad y de las que exigen gran entretenimiento, que se ahorrará con la mejora propuesta.

ES NECESITA una planxada a la Tintoreria de la
PLAÇA DE LA CONSTITUCIO

HEMOS recibido un extenso comunicado de la Unión Velocipédica Española, que no pudiendo publicar íntegro, extractamos en lo esencial.

“Los campeonatos mundiales”.

La Unión Velocipédica Española ha dado comienzo a las gestiones preliminares para la participación de España en los Campeonatos Mundiales y espera que no ha de faltarle el apoyo que solicita, para lo cual, cuantos simpatizan con la idea y quieran suscribirse con alguna cantidad para cooperar al presupuesto de envío de nuestros corredores a Bélgica, pueden dirigirse a la Secretaría General de la U. V. E. — Plaza de Tetuán, 36, donde ha quedado abierta la lista de suscripción.

Espectacles

A pesar de nuestros propósitos y deseos, esta semana nos vemos en la imposibilidad de publicar reseñas de espectáculos, aunque diremos que el Meridional mereció los honores de la jornada con la presentación de Elena Jordi en “La Prisionera”. Tuvo gran “succés”.

EN el comarcano pueblo de Orfans, falleció tras larga y penosa enfermedad, D. Claudio Lloveras.

Expresamos nuestro pésame a su familia, especialmente a su desolada esposa.

HEMOS recibido con atenta dedicación, un magnífico ejemplar del Presupuesto municipal, Ordenanzas y Síntesis económica desde el año 1925 a 1930.

Agradecemos la atención al Ayuntamiento, y particularmente al Sr. Interventor de fondos municipales D. Claudio Díaz, que es quien firma la dedicación.

La obra es de las que merecen sobradamente el elogio, sólo por la copiosa labor de estadística que supone.

Cuando nos parezca, si ello vale, haremos un estudio y disertaciones a su contenido.

Kiosko de toda mena de diarios, revistas, etc., per a vendre a Port-Bou.

Raó: F. COROMINAS.—Carretera de Roses, 24.—Figueras.

De la COMARCA

DE CADAQUÉS

Amb el permís del Senyor Alcalde, hem tret còpia de l'informe de l'advocat administratiu Sr. Franquesa sobre l'actuació de l'Ajuntament presidit per en Salvi Rubiés. Com que no és possible (dintre del marc que té assenyalat LA GALERIA per les meves correspondències) copiar tot l'informe, passarem per alt tot el capítol de «antecedents», (que per cert demostra que l'administració era una olla, com vulgarment se diu) per fixar-nos en el Capítol II, Infraccions; i Capítol III, Responsabilitats.

L'informe comença així:

La Comisión municipal Permanente de la Villa de Cadaqués, formula la siguiente consulta: Con vista de la documentación municipal, ¿derivan responsabilidades de la actuación del anterior Ayuntamiento? En caso afirmativo: ¿Qué clase de responsabilidades y forma de hacerlas efectivas?

Capítol I, Antecedents; Capítol II, Infraccions.—De los antecedentes expuestos, aparecen manifiestas las siguientes infracciones:

—Quines mítges més bones. D'on són?

de can MONELL

Gran fotografia Moderno Estudio

M. Sans

Ampliaciones y reproducciones de todos tamaños :: Vistas, retratos al óleo, carbón y otros :: Trabajos para aficionados
Retratos para carnets y kilométricos se entregan en el acto

CALLE CAAMAÑO, 20 (Plaza Palmera)

Teléfono, núm. 14

Figueras

A) Haberse anunciado la subasta de las obras de abastecimiento de aguas y alcantarillado, sin estar previamente aprobado el Presupuesto extraordinario, que para la ejecución del Proyecto era preciso (art. 4.º del Reglamento para la contratación de obras y servicios públicos).

B) Haberse acordado ejecutarlo por administración a pesar de no tratarse de un caso exceptuado (art. 161 y 164 del Estatuto).

C) Haberse prescindido de lo prevenido en el art. 48 del Reglamento sobre organización de Ayuntamientos en relación con el art. 153 del Estatuto, caso 9, en el supuesto de poderse ejecutar las obras por administración.

D) Haberse ordenado pagos en contra de lo dispuesto en los apartados D y E del núm. 20 del art. 192 del Estatuto.

E) Haberse realizado pagos de carácter voluntario, dejando de hacerlo en otros de carácter inexcusable y preferente (art. 244 del Estatuto).

F) Haberse habilitado gastos (los de ejecución del proyecto de aguas) sin existir crédito suficiente en el Presupuesto (art. 303 del Estatuto).

G) Haberse acordado transferencias sin observar lo establecido en el art. 303 del Estatuto y artículos 11 y 12 del Reglamento sobre Hacienda Municipal.

H) Haberse tomado acuerdos sin transcribirse en el texto del Acta correspondientes (artículos 155 y 157 del Estatuto).

I) Haberse dejado de consignar una Acta de arqueo (art. 115 del Reglamento sobre Hacienda Municipal).

J) Haberse tachado asientos del Libro de actas de arqueo (art. 573 del Estatuto y artículos 108 y 109 del Reglamento sobre Hacienda Municipal).

III. Responsabilidades.—Desde luego debe descartarse toda responsabilidad de índole penal.

Todas las infracciones antes señaladas pueden servir de base para exigir responsabilidad civil al Alcalde y Concejales que votaron en pro de los acuerdos en que se cometieron dichas infracciones y los que no salvaron su voto en la forma que determina el art. 271 del Estatuto.

Las infracciones señaladas con letras D,

E, F y G, pueden además ser recurridas en el procedimiento contencioso, previa la declaración de lesivos a los intereses municipales de los acuerdos en que tales infracciones tuvieron lugar.

—Després de llegit el troç copiat de l'informe del Sr. Franquesa, ja veuran tots els veïns i llegidors de «Sol Ixent», si el Sr. Franquesa tot ho troba bé, i que l'Ajuntament del Sr. Rubiés no havia comès cap irregularitat administrativa, com diu amb lletra bastardilla. Com aquesta són totes les grolleries de la Miscel·lànea de «Sol Ixent».

—A rebre el Sr. Franquesa hi va anar la Comissió Permanent de l'Ajuntament, com és natural havent-lo pregat de venir. Que els veïns nombrosos que varen anar el cap-vespre a Casa la Vila per tal d'escoltar l'opinió del Sr. Franquesa en van sortir quelcom decepcionats. Això és veritat perquè tots creïem que era més fàcil del que va dir el Sr. Franquesa el fer restituir a la Caixa municipal, els cabals que amb tanta lliberalitat (pagant els altres) varen malgastar l'Ajuntament Rubiés y C.ª.

—El ple de l'Ajuntament ha reposat com a Dipositori de fonsos municipals a l'Adolfo Vila, que havia sigut obligat a dimitir per l'Ajuntament d'en Salvi Rubiés perquè oposava reparos a pagar certs comptes que no eren en Pressupost. El felicitem.

—L'Alcalde, en Jaume Sala ha presentat la dimissió fundada amb que el seu treball no li permet dedicar l'atenció deguda als assumptes municipals. El ple de l'Ajuntament va enviar-la al Sr. Governador. Per ara no ha sigut resolta.

—Amb la pressa de contestar a «Sol Ixent», en la meua correspondència del darrer dimecres, vaig dir equivocadament que l'Ajuntament havia donat el telèfon a la Mancomunitat en lloc de dir que l'havia donat a l'Estat per tal de convertir-lo en telègraf. La Mancomunitat va instal·lar més tard el seu telèfon, quan va posar tots els del grup de l'Empordà. A cada u, lo seu.

I fins dimecres vinent.

PICA-PICA.

Tipografia IDEAL, Muralla, 4-Figueras

Tallers de fundició i construccions mecàniques

MOTORS A BENCINA OMNIUM-FITA a refredament per aire
GRUPOS MOTO-BOMBES ∴ ELECTO BOMBES ∴ NORIES DE ROSARI

Lluís Fita Salvatella

FIGUERES

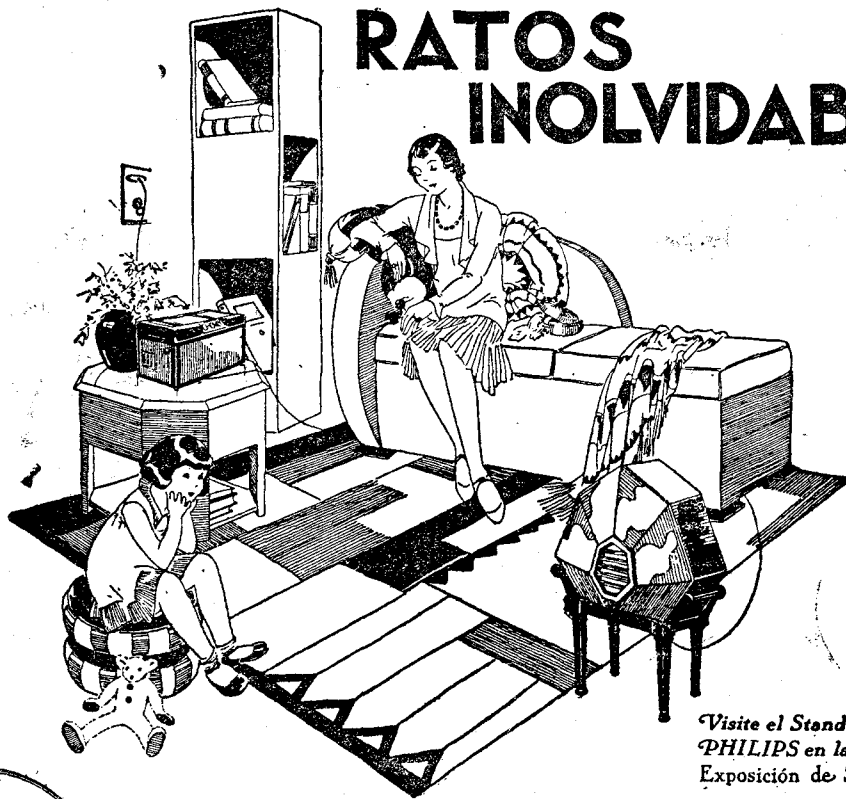
Empreses de construcció d'obres
per tot arreu

Tomàs Espigulé

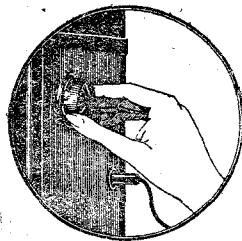
Projectes i
pressupostos

Lasauca, 10 : Figueres (Empordà)

RATOS INOLVIDABLES

Visite el Stand PHILIPS en la Exposición de Sevilla

Ratos inolvidables de deleite espiritual proporciona a sus poseedores el RECEPTOR PHILIPS DE LUJO, CON ENCHUFE A LA LUZ Y CON ALTAVOZ ELECTRODINÁMICO. Los más grandes artistas dentro de cada hogar, con fidelidad asombrosa de reproducción y a través de un aparato que es realmente un objeto de arte.

Combinación de Lujo con altavoz electrodinámico 2013, derivatensiones y reproductor gramofónico, Ptas.

El Receptor PHILIPS de Lujo, ofrece las siguientes particularidades: Un solo botón de mando. Gran selectividad. Enchufe directo a la red del alumbrado. Amplificador de gramófono. Válvulas PHILIPS "Miniwatt", entre ellas la famosa "Pentodo"

Pida a su proveedor una demostración gratuita, sin compromiso alguno, e infórmese sobre nuestro sistema de venta a plazos.

La PHILIPS RADIO tiene a gran honor poder comunicar los indiscutibles éxitos obtenidos por su receptor 2514 y 2511, elegidos como los dos mejores aparatos entre un gran número de concursantes competidores, por un Jurado de más de 200 personas durante la Exposición de T. S. H. de Checoslovaquia.

Estos aparatos son los preferidos por los personajes de la realeza; siendo poseedores de ellos, entre varios, el Príncipe de Gales, la Princesa María José de Bélgica y su padre, el Rey Alberto.

Por lo demás, el número de compradores de nuestros aparatos, es a diario constantemente progresivo.

Representante en esta ciudad:

Enrique Fábrega, Rambla, 11 - FIGUERAS